

Arrest

nr. 90 623 van 26 oktober 2012
in de zaak X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 25 oktober 2012 heeft ingediend bij faxpost om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 10 oktober 2012 houdende de weigering tot inoverwegingname van een asielaanvraag (bijlage 13quater), aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 10 oktober 2012.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 oktober 2012 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 26 oktober 2012 om 10.30 uur.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat Z. CHIHAOUI, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat A. VAN DE VELDE, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. De verzoeker diende, samen met zijn echtgenote, op 20 januari 2009 een eerste asielaanvraag in bij de Belgische overheden.

1.2. Op 22 januari 2012 nam het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

1.3. Deze beslissing werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) bevestigd op 19 juni 2012 bij arrest nr. 83 290.

1.4. Op 4 oktober 2012 diende de verzoeker een tweede asielaanvraag in bij de Belgische overheden.

1.5. Op 10 oktober 2012 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie een beslissing houdende weigering tot inoverwegingname van een asielaanvraag.
Dit is de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“Gelet op artikel 51/8, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de wetten van 6 mei 1993, 15 juli 1996 en 15 september 2006;

*Overwegende dat
de persoon die verklaart te heten A.S.T.
geboren te (...), op (in) (...)
en van nationaliteit te zijn : **Afghanistan**
die een asielaanvraag heeft ingediend op 04.10.2012 (2)*

Overwegende dat de betrokkene op 20.01.2009 een eerste asielaanvraag indiende die op 22.06.2012 werd afgesloten met een beslissing 'weigering vluchtelingenstatus + weigering subsidiaire bescherming' vanwege de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV); overwegende dat de betrokkene op 04.10.2012 een tweede asielaanvraag indiende waaruit blijkt dat de betrokkene niet is teruggekeerd naar zijn land van herkomst; overwegende dat de betrokkene op formulier van IOM naar voren brengt waarbij dient opgemerkt te worden dat betrokkene zelf verklaart niet te zijn teruggekeerd en dit document als dusdanig niet van die aard is dat het de essentie van zijn vorige asielaanvraag kan wijzigen; overwegende dat de betrokkene een faxkopie van een brief van de taliban naar voren brengt waarbij dient opgemerkt te worden dat het een kopie betreft waarvan de bewijswaarde gering is en de authenticiteit niet op een adequate manier kan beoordeeld worden; overwegende dat de betrokkene bij zijn huidige asielaanvraag geen nieuwe gegevens aanbrengt met betrekking tot feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielprocedure waarin hij ze had kunnen aanbrengen dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het lopen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980.

De bovenvermelde aanvraag wordt niet in overweging genomen.

Artikel 74/14 van de wet van 15 december 1980

§ 1. De beslissing tot verwijdering bepaalt een termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten. Voor de onderdaan van een derde land die overeenkomstig artikel 6 niet gemachtigd is om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, wordt een termijn van zeven tot dertig dagen toegekend. De onderdaan van een derde land heeft niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg gegeven, inderdaad, aangezien betrokkene al op 29.06.2012 een bevel om het grondgebied te verlaten betekend kreeg, maar hieraan geen gevolg gaf, wordt de termijn van het huidige bevel om het grondgebied te verlaten bepaald op 7 (zeven) dagen.

In uitvoering van artikel 71/5 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de koninklijke besluiten van 19 mei 1993, 11 december 1996 en 27 april 2007, wordt genoemde het bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 7 (zeven) dagen.”

2. Over de voorwaarden tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

2.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Met toepassing van artikel 39/82, §§ 1 en 2 van wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) kan slechts tot schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid worden besloten onder de drievoudige voorwaarde dat een uiterst dringende noodzakelijkheid voorhanden is, dat ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten akte kunnen verantwoorden en dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

2.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

2.2.1. De interpretatie van deze voorwaarde

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid voorzien in artikel 39/82, § 1, derde lid van de Vreemdelingenwet, is erop gericht te verhinderen dat de gewone schorsing en, *a fortiori*, de vernietiging, hun effectiviteit verliezen (*cf.* RvS 13 augustus 1991, nr. 37 530).

Artikel 43, § 1 van het procedurereglement van de Raad (hierna: het PR RvV) dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Gelet op het zeer uitzonderlijk en zeer ongewoon karakter van de uiterst dringende procedure tot schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling waarin de Vreemdelingenwet voorziet en op de stoornis die zij in het normaal verloop van de rechtspleging voor de Raad teweegbrengt, waarbij onder meer de rechten van verdediging van de verwerende partij tot een strikt minimum zijn teruggebracht, moet de uiterst dringende noodzakelijkheid van de schorsing duidelijk worden aangetoond, dit wil zeggen dat ze klaarblijkelijk en - op het eerste gezicht - onbetwistbaar moet zijn.

Om te voldoen aan die voorwaarde, moeten feiten en gegevens worden aangebracht of moeten uit het verzoekschrift of uit het administratief dossier gegevens blijken, die direct aannemelijk maken dat de gevraagde schorsing, wil zij enig nuttig effect sorteren, onmiddellijk bevolen moet worden. Bijgevolg dient te worden benadrukt dat verzoeker dienvolgens de uiterst dringende noodzakelijkheid met concrete gegevens dient aan te tonen. Deze rechtvaardiging is tweeledig, enerzijds, dient te worden aangetoond dat de schorsing van de tenuitvoerlegging volgens de gewone schorsingsprocedure te laat zal komen en, anderzijds, dat hij niet onredelijk lang met het indienen van haar verzoekschrift heeft gewacht.

2.2.2. De beoordeling van de voorwaarde van het uiterst dringend karakter

2.2.2.1. Verzoeker zet met betrekking tot deze voorwaarde het volgende uiteen:

“Verder merkt verzoeker op dat de zaak uiterst dringend is, aangezien op basis van de bestreden de asielaanvraag niet in overweging werd genomen, wat inhoudt dat de asielprocedure definitief werd beëindigd door de verwerende partij; Vooreerst merkt verzoeker op dat hij geen recht meer heeft op materiële steun dat verbonden was met zijn statut van kandidaat-asielzoeker, zodat hij, met zijn kind van enkele maanden oud, dreigt op straat te belanden; Bovendien moet verzoeker binnen de zeven dagen het land verlaten, wat niet geval zou zijn geweest mocht de bestreden maatregel niet zijn aangetast met de onwettelijkheden waarvan hieronder sprake is, aangezien het asieldossier zou zijn overgemaakt aan het CGVS; Bovendien zal de uitvoering van de beslissing op definitieve wijze het recht op daadwerkelijke rechtshulp, waarvan de schending eveneens wordt aangehaald, miskennen; Er is

bijgevolg voldoende naar echt aangetoond dat aan de voorwaarde van uiterst dringende noodzakelijkheid is voldaan."

2.2.2.2. De bestreden beslissing gaat niet gepaard met een dwangmaatregel. Er is geen repatriëring voorzien. Verzoeker wordt dus niet vastgehouden met oog op repatriëring. De verwerende partij blijkt niet systematisch na te gaan of de afgegeven bevelen om het grondgebied te verlaten daadwerkelijk worden uitgevoerd, behalve in uitzonderlijke gevallen waarin er een dwangmaatregel aan wordt gekoppeld met het oog op repatriëring.

2.2.2.3. De verzoeker betoogt dat de zaak uiterst dringend is aangezien op basis van de bestreden beslissing de asielaanvraag niet in overweging werd genomen, wat inhoudt dat de asielprocedure definitief werd beëindigd. De Raad merkt evenwel op dat het verzoeker steeds vrij staat om een volgende asielaanvraag in te dienen op grond van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet.

Waar verzoeker stelt dat hij geen recht meer heeft op materiële steun als asielzoeker, zodat hij met zijn kind op straat dreigt te belanden, stelt de Raad vast dat verzoeker reeds sinds 22 juni 2012, toen verzoekers asielprocedure definitief werd afgesloten door arrest nr. 83 290 van de Raad waarbij de weigeringsbeslissing van het Commissariaat-generaal inzake verzoekers eerste asielaanvraag werd bevestigd, in wezen geen vaststaand recht op materiële steun meer genoot als asielzoeker (artikel 6 van de wet betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen van 12 januari 2007, hierna: Opvangwet).

Voorts wijst de Raad erop dat vanaf het indienen van een tweede asielaanvraag en volgende asielaanvragen er geen vaststaand recht op materiële steun meer voorhanden is tijdens het onderzoek van de aanvraag door Dienst Vreemdelingenzaken (artikel 4 Opvangwet). De enkele schorsing van de bestreden beslissing verleent verzoeker dan ook geen vaststaand recht op materiële steun en derhalve wordt niet aannemelijk gemaakt dat de gevraagde schorsing enig nuttig effect zal sorteren.

Waar verzoeker heden toch nog van materiële steun geniet is dit te wijten aan het feit dat verzoeker, als afgewezen asielzoeker, gekozen heeft voor vrijwillige terugkeer. Tijdens het daarmee gepaarde begeleide terugkeertraject genoot de verzoeker opvang in een gespecialiseerd terugkeercentrum. Verzoeker maakt ook hier niet duidelijk hoe de gevorderde schorsing enig nuttig effect inzake materiële steun kan sorteren, aangezien de huidige materiële steun kadert in een vrijwillig terugkeertraject, en niet in het doorlopen van een asielprocedure als 'kandidaat-asielzoeker'.

Waar verzoeker betoogt dat hij binnen de zeven dagen het land moet verlaten, stelt de Raad vast dat verzoeker reeds op 10 oktober 2012 in kennis werd gesteld van de bestreden beslissing. In deze beslissing wordt vermeld dat verzoeker ten laatste op 17 oktober 2012 het grondgebied van België en van de overige in de bestreden beslissing vermelde Staten dient te verlaten. Evenwel diende de verzoeker pas op 25 oktober 2012 een verzoekschrift tot schorsing van de bestreden beslissing in uiterst dringende noodzakelijkheid in. Deze feiten klemmen met de uitermate hoge graad van urgentie die thans aan de zaak wordt toegeschreven.

De Raad wijst erop dat de vereiste dat artikel 43, §1 van het PR RvV strikt nageleefd moet worden, niet als een beperking van het recht op daadwerkelijke rechtsbescherming kan worden gezien.

Het staat verzoeker immers vrij, waar een vordering tot schorsing wordt verworpen om de loutere reden dat de aangevoerde uiterst dringende noodzakelijkheid niet is aangetoond, *quod in casu*, een vordering tot schorsing en een beroep tot nietigverklaring van dezelfde beslissing in te dienen volgens de gewone procedure (artikel 39/82, § 1 van de Vreemdelingenwet). In het geval dat verzoeker zou worden vastgehouden en gerepatriëerd dan laat artikel 39/85 van de Vreemdelingenwet toe dat verzoeker de Raad vraagt om voorlopige maatregelen te bevelen bij uiterst dringende noodzakelijkheid, waarbij gebruik gemaakt wordt van het mechanisme bepaald in artikel 44 van het PR RvV.

Het bewijs van het uiterst dringend noodzakelijk karakter van de vordering wordt *in casu* niet geleverd. Dienvolgens is niet voldaan aan de eerste van de drie cumulatieve voorwaarden om tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid over te gaan zoals opgelegd in de artikelen 39/82, § 2 van de Vreemdelingenwet en artikel 43, § 1 van het PR RvV. Deze vaststelling volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid te verwerpen.

3. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden onderzocht.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig oktober tweeduizend en twaalf door:

mevr. M. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M. MAES